

publicar per diaris més importants. Més endavant, sí que és veritat que m'agradaria treballar per alguna agència que dóna un cert nivell de prestigi i visibilitat.

Les xarxes han estat tot un boom i ens han tocat a tots de molt a prop. Podries témer per la teva feina amb la invenció de Twitter, per exemple. Ja que si ara mateix hi ha un incendi, faig una foto i la publico.

Això és un tema amb el qual els fotoperiodistes hem hagut de conviure i que no pots lluitar. El Twitter et pot ajudar a donar visibilitat a la teva feina i són eines que t'ajuden. Però la gent que fa aquestes fotos, fan la foto i marxen. Els fotoperiodistes estan en el moment i moltes hores després per fotografiar tot el que passi

UNA FOTO: **Fotoreportatge a la Mina**

UNA NOTÍCIA: **El procés d'Independència**

UN FOTOGRAF: **Samuel Aranda**

Amb en Daniel vaig conversar durant uns llargs minuts, i em va aclarir dubtes que moltes vegades Internet no et pot resoldre. El fotoperiodista té una feina i és clara, fer fotos d'una notícia. Quan la notícia és bona cap problema, de vegades però fa falta cobrir tragèdies que afecten milers de persones i el fotoperiodista ha d'estar-hi per poder explicar-ho. Tot i que era partidari de fer les fotos i en tot cas seria un superior l'encarregat de publicar-les, era reticent a mostrar cares de persones anònimes, ja que les estaves exposant a tot el públic mediàtic i també passaves els límits i tocaves el morbo i el sensacionalisme. Ell també em va convidar fora de l'entrevista i explicant-li quin era la meua part pràctica a tractar el tema del procés perquè donaria molts moments per fotografiar. Com heu pogut comprovar no es va equivocar.

11. Visita al VISA POUR L'IMAGE

El diumenge 17 de setembre vaig decidir visitar un dels festivals més prestigiosos de fotoperiodisme mundialment reconeguts. Els millors treballs fotogràfics relacionats amb temes socials d'arreu del món eren exposats durant dues setmanes a Perpinyà gràcies al festival de fotografia **Visa pour l'image**.

Amb 25 exposicions d'accés lliure vaig poder gaudir de la visita a la ciutat nord-catalana a la vegada, ja que és un recorregut per diversos edificis emblemàtics de la ciutat. El director del festival qüestionava durant la presentació del festival, la visibilitat dels atacs terroristes i explicava que no oferien imatges des del festival d'atemptats per no promocionar l'Estat Islàmic. També explicava que a vegades es donava més importància als atemptats de Barcelona que el que hi podien haver a milers de quilòmetres cada dia. Em va sobtar aquesta visió crítica, ja que els atemptats de guerra són peça essencial en el món fotoperiodístic. Tot i que això em va fer saber que era un festival amb esperit crític del fotoperiodisme i amb voluntat d'avançar en temes com aquests.

Al llarg del dia vaig gaudir mirant fotografies que em feien recórrer i viatjar arreu del món, pensant la crueltat que hi havia molt lluny de la meua realitat. De totes les exposicions potser van ser dues les que més em van sorprendre, ja sigui pel tema com per les fotografies que et feien entendre tota aquella realitat.

La primera exposició de Daniel Berehulak del New York Times sota el títol **"They are Slaughtering Us Like Animals"** situada a l'Atelier d'urbanisme explicava la

guerra contra la droga del president de Filipines Rodrigo Duterte. Més de 2.000 persones morien a mans de la policia i moltes altres eren assassinades per "justiciers" que seguien el missatge del president "mateu-los a tots". El fotògraf Daniel Berehulak va seguir d'aprop durant 5 setmanes i va poder viure 41 escenes criminals amb 57 morts. El succés potser va ser el que principalment em va cridar l'atenció però a mesura que observava cada fotografia amb els peus de foto, vaig entendre el treball que hi havia darrere de cada foto. Les imatges parlaven per si soles i explicaven situacions familiars terribles i es coneixia perquè el fotògraf es va interessar per les històries i també va anar a diversos funerals. Fins i tot va descobrir manipulacions en els informes policials.

Les imatges mostren la desolació d'una nena de 6 anys davant la mort del seu pare. I el cos d'una persona al mig d'una nit de pluja, fet que demostra el descontrol del país davant la situació de conflicte.

La segona exposició que he decidit explicar era una de Renée C. Byer sota el nom de "No Safe Place," Life in the U.S. for Afghan Refugees . Les imatges narren les situacions amb les que es troben els refugiats afgans que van lluitar amb les tropes americanes a Afganistan, posant en perill les seves pròpies vides. Alguns eren metges, enginyers o diplomàtics. Davant l'amenaça els Estats Units els hi ofereix visats especials per poder entrar al país i 2.000 afgans es van instal·lar en el territori americà. Tot i que en els seus països d'origen ocupaven llocs rellevants i qualificats ara es troben vivint en els barris més marginals, empobrits fins al punt de perdre l'esperança.

Les imatges expliquen històries terribles: un home que havia treballat com intèrpret, ara li han diagnosticat la pèrdua de la vista de l'ull esquerre per intentar evitar un robatori als Estats Units. L'altra imatge ens explica la desolació d'una família després de la pèrdua del pare, en un accident amb bicicleta on el fill també queda ferit en una lesió al cervell. Abans vivien una vida normal i el pare era reconegut, com a refugiats viuen entre les classes més pobres americanes.

Personalment, va ser una visita molt enriquidora perquè vaig veure el que era fer un fotoreportatge i tot el que comportava: fer el seguiment exhaust de tot un subjecte durant mesos. Per altra banda, una sensació de tragèdia mundial per les terribles històries que explicaven les exposicions.

12. Part pràctica

La part pràctica del meu Treball de Recerca es divideix en dues parts. La primera part ha estat anomenada *la crònica* perquè consisteix en la reconstrucció del viscut durant aquests últims mesos per part del moviment independentista. Començant per l'origen del procés i acabant amb el referèndum i les posteriors accions. El futur d'aquest procés però no està ni molt menys escrit en aquest treball, això només és una petita mostra.

L'altra part consisteix doncs en la realització d'un fotoreportatge sobre el procés d'independència a través de 10 imatges que ho il·lustren.

M'agradaria també puntualitzar que totes les fotografies de la crònica del procés són fetes per mi i no n'hi ha cap extreta d'altres mitjans.

◦ *Crònica: El procés d'independència a Catalunya*

Sense cap mena de dubte, la notícia que ha deixat més informacions i més imatges durant els últims anys són els esdeveniments relacionats amb el procés independentista. Cal remuntar-nos molts anys per poder veure el seu origen. Però cal dir que aquest últim any ha estat l'any on la gent a sortit més vegades al carrer i per tant és podria dir que ha estat l'any central.

Per conèixer aquest llarg procés cal remuntar-nos a l'any 2003. En aquell moment Zapatero era el president d'Espanya i va decidir posicionar-se a favor de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Els dubtes de les diferents direccions entre els socialistes catalans i els espanyols es van esvaïr amb les afirmacions que el PSOE donaria suport a una reforma de l'Estatut català. Aquell mateix any, el novembre es feien eleccions i Artur Mas guanyava però no obtenia la majoria per formar govern. Però en contra, es va fer l'anomenat Pacte del Tinell o popularment conegut com el tripartit format pels partits següents: PSC, ERC i ICV-EUIA. Aquest triomf acabava amb 23 anys a les mans de CIU.

El 2005 es sotmetia el Parlament de Catalunya a una votació per una reforma de l'Estatut d'Autonomia del 1979. Després de mesos de discussions la reforma és aprovada per tots els partits excepte el PPC. Pocs dies després la reforma era presentada al Congrés dels Diputats per tres ponents: Artur Mas com a representant de CIU, Manuela de Madre del PSC i Josep-Lluís Carod-Rovira de

ERC. Però l'Estatut que tant s'havia treballat seria retallat des d'un primer moment pel govern espanyol. El sonat Pacte Mas-Zapatero que modificava l'escrit presentat en un primer moment al Parlament i el feia més semblant a l'original del 1979. Finalment, un 50% dels articles van ser modificats.

En contra, el 18 de febrer de 2006 es va convocar una manifestació sota el lema "Som una nació i tenim el dret de decidir" que va tenir el suport d'ERC. Va congrega a una xifra incerta de persones que la Guàrdia Urbana va quantificar en 125.000 persones. Cal remarcar que aquell mateix any el PP va iniciar una recollida de firmes perquè l'Estatut d'Autonomia fos aprovat a través d'un referèndum en l'àmbit nacional. El març però el Congrés tira endavant la proposta d'Estatut i és aprovada amb els vots de PSOE, CIU, PNB, IU, ICV, BNG, CC. EL PP, ERC i Eusko Alkartasuna hi voten en contra. Finalment també s'aprovava al Parlament amb els vots favorables de CIU, PSC i ICV-EUIA. ERC va considerar que després de les retallades l'Estatut, era insuficient. Amb l'aprovació es va donar a terme la votació ciutadana a través d'un referèndum el 18 de juny del 2006. Amb el resultat d'un 73,9% dels vots a favor, el 20,76% en contra i el 5,34% en blanc. Zapatero demanava suport a l'amplíssim posicionament a favor de l'Estat i que els seus detractors acceptessin el resultat. El 9 d'agost del 2006 entrà en vigor el nou Estatut després de la seva publicació al BOE.

L'any 2008 la plataforma Sobirania i Progrés, encapçalada per Joel Joan va organitzar una manifestació sota el lema "Som una nació, volem estat propi" que va aplegar milers de persones als carrers de Barcelona. La força de la gent començava a notar-se en les primeres manifestacions sobiranistes.

Durant els pròxims anys es van presentar diverses consultes de caràcter consultiu d'àmbit municipal i de caràcter no vinculant a diverses poblacions. La primera va ser a Arenys de Mar amb els vots favorables del 96,2% però una participació del 41%. Aquesta va ser la més important, ja que va donar el tret de sortida a un seguit de consultes organitzades per diverses associacions socials a favor del dret a decidir que van rebre el suport d'alguns partits polítics.

El juny del 2010 l'Estatut és retallat per segon cop. El Tribunal Constitucional anul·lava 14 articles dels 124 que el PP havia impugnat. Entre les mesures anul·lades: l'ús preferent del català a les administracions i els mitjans de comunicació, la majoria d'aspectes referents al poder judicial a Catalunya que establia el caràcter vinculant dels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries, alguns articles referents al model de caixes d'estalvis i alguns articles referents al model de finançament. Finalment, una trentena d'articles van ser reinterpretats com els drets històrics que es basa l'autogovern de Catalunya, els drets lingüístics, la bilateralitat, la immigració i entre d'altres la que establia les inversions que l'Estat havia de fer en infraestructures per compensar el dèficit històric a Catalunya. Ràpidament les reaccions polítiques van ser fermes i contraries al decret d'aquest Tribunal i el mateix President José Montilla va convidar a la ciutadania a la mobilització del poble català.

El 10 de juliol del 2010 la ciutadania catalana es manifestava en contra de la resolució d'inconstitucionalitat efectuat pel Tribunal Constitucional a través d'una manifestació sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim". La manifestació comptava amb el suport majoritari de la cambra catalana excepte del PP i Ciutadans. També els sindicats i prop de 1.600 entitats en donaven suport. Una manifestació amb posicions totalment diverses però amb una majoria independentista tot i els intents del president Montilla que la protesta es limités a la demanda d'un Estatut que havia estat retallat amb una brutalitat excepcional. La manifestació gràcies a la seva afluència va impedir mostrar la imatge que el president esperava, ja que va acabar rodejat tot de banderes independentistes. A més, va hagué d'aguantar crits que van pujar de to fins al punt d'abandonar la manifestació per l'actitud agressiva d'algun participant. La manifestació va ser organitzada per Òmnium Cultural. Aquesta vegada la majoria de la cambra parlamentària i per tant, la majoria de la població catalana sortia als carrers per reclamar un Estatut digne davant de les seves necessitats.

L'any 2011 es recordarà per diversos motius: CIU pactava els pressupostos de 2012 amb el PPC, marcats per una forta restricció econòmica dels sectors públics. L'abstenció del PPC permetia tirar endavant uns pressupostos que no agradarien al conjunt de la societat i així s'hi van fer escoltar. La creació d'un

moviment social anomenat els indignats. Com la mateixa paraula indica estaven indignats davant el context econòmic polític i social. Sobretot davant el context de pacte entre CIU-PPC. Aquell mateix any, Mariano Rajoy era elegit president d'Espanya. També cal remarcar la creació de l'Associació de Municipis per la Independència amb el principal objectiu d'obrir un ampli debat on compartir idees, iniciatives o informacions que puguin ser útils per dur el poble de Catalunya cap a la Independència i així assolir les plenes competències municipals. L'àmbit municipalista prenia partit en el conflicte d'autodeterminació creant aquesta associació i la qüestió per tant quedava molt menys centralitzada i passava a formar part dels consistoris d'arreu del territori.

L'any 2012 era un any clau en el procés independentista. Mas decideix reunir-se amb el president Rajoy i li presenta un pacte fiscal amb el suport de CIU, ICV-EUIA i ERC. El PSC va donar suport en gran part dels punts. La resposta de Rajoy va ser clara: no hi havia marge per negociar una reforma del pacte fiscal. El president era contrari al pacte fiscal, ja que deia que era contrari a la Constitució. També en aquella mateixa reunió Rajoy instava que les determinades posicions polítiques a favor de la independència i la mateixa posició de Mas, que davant la negativa del pacte fiscal va decidir avançar cap a l'Estat català, era un factor negatiu per recuperar la confiança que exigia la sortida de la crisi financera. L'11-S del 2012 més d'un milió de persones sortien al carrer a favor de la independència de Catalunya sota el lema "Catalunya, nou estat d'Europa". Una manifestació que com les xifres indiquen marcaran un punt clau de no retrocés amb les negociacions Catalunya-Espanya. L'ANC va ser l'organitzadora d'aquella manifestació que amb un esperit festiu va transcórrer pels carrers de Barcelona, especialment al Passeig de Gràcia.

El 27 de setembre de 2012 el Parlament aprovà una resolució que instava a convocar una consulta després de les eleccions al Parlament el 25 de novembre. Va rebre el suport de CIU, ICV-EUIA, ERC, SI, del diputat Joan Laporta i del diputat socialista díscol Ernest Maragall. El PSC va decidir abstenir-se per les possibles discrepàncies de si la consulta seria dintre de la legalitat. El 25 de novembre se celebraven eleccions anticipades i CIU guanyava amb

una pèrdua de 12 diputats i ERC es posicionava en segona força. Per primera vegada la Candidatura d'Unitat Popular entrava al parlament amb tres diputats. Es consolidava doncs una majoria parlamentària a favor d'una consulta per decidir la sobirania del poble català. El 18 de desembre Oriol Junqueras, representant de ERC, va signar el conegut Pacte per la Llibertat que permetia que Artur Mas fos president la Generalitat.

El 23 de gener de 2013 el Parlament va aprovar la Declaració de Sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya on afirmava: que d'acord amb els resultats de les eleccions el poble de Catalunya acordava l'inici del procés de l'exercici del dret a decidir perquè els catalans poguessin escollir el futur del seu país. Votaven a favor CIU, ERC, ICV-EUIA. S'oposaven el PPC i Ciutadans. La CUP donava un vot favorable i dues abstencions per com s'havia començat el procés, així expressaven el seu malestar. Cinc dels diputats socialistes no van votar tot i que estaven presents durant la votació. Això els va comportar una sanció per part del PSC. Però el maig del 2013 el Tribunal Constitucional tombava aquella Declaració, ja que negava que Catalunya fos un subjecte polític i jurídic sobirà com es definia en aquella Declaració. Tot i que l'alt tribunal feia una crida al diàleg i reconeixia que es tractava d'un tema polític, ja que la Declaració podria ser aprovada si passés pel Congrés o bé el govern de Mariano Rajoy modifiqués la Constitució. Mariano Rajoy responia que mantindria el diàleg dintre del marc jurídic espanyol. L'11 d'abril de 2013 però naixia el Consell Assessor per a la Transició Nacional que es comprometia a dur a terme una consulta al poble de Catalunya sobre el futur polític i nacional del país i garantir el seu desenvolupament econòmic, social i cultural. Aquesta creació responia a la voluntat del Govern per dotar-se d'un millor assessorament jurídic i tècnic pel procés independentista, basant-se en els principis de diàleg, legalitat i la voluntat del màxim consens possible. Però davant de la negativa del govern espanyol sobre l'aprovació d'una consulta legal sobre la independència de Catalunya, va fer que el president Mas declarés que caldria convocar eleccions en clau plebiscitària que com a molt tard correspondrien a l'últim any de mandat, el 2016.

L'ANC tornava a organitzar una mobilització sense precedents amb una Via Catalana que ocupà 400 km de la costa catalana. Carme Forcadell,

presidenta aleshores de l'ANC va nomenar-la com un símbol de la voluntat del poble per assolir la sobirania nacional. En total 1.600.000 configuraven aquesta cadena històrica. El 12 de desembre Mas presentava la pregunta i la data de la pregunta de la consulta. Proclamava que es celebraria el 9 de novembre de 2014 amb la pregunta següent: Vol que Catalunya esdevingui un Estat? En cas afirmatiu, donaria opció a una altra pregunta: Vol que aquest Estat sigui Independent?

El 16 de gener de 2014 el Parlament iniciava la votació d'una petició al Congrés dels Diputats per la celebració d'un referèndum sobre la independència. Amb els vots a favor de CIU, ERC i ICV-EUIA i els tres diputats díscols del PSC. PPC i Ciutadans hi votaven en contra amb la resta de diputats del PSC que seguien la disciplina de vot. Àngel Ros no va ocupar el seu escó perquè el dia abans havia renunciat, Rocío Martínez-Sampere va expressar el seu desacord i va anunciar la seva renúncia, igual que l'extraparlamentària Laia Bonet des de l'executiva del partit.

La proposta de llei orgànica va ser presentada al Congrés dels Diputats per tres ponents: Jordi Turull (CIU), Marta Rovira (ERC), Joan Herrera (ICV-EUIA). 299 diputats hi van votar en contra i 47 a favor, també va haver-hi una abstenció.

Artur Mas davant de la negativa va decidir tirar endavant la seva proposta de llei per a consultar el poble de Catalunya sobre el seu futur. La diada de l'11 de setembre es considerava com la tercera i la definitiva per afrontar el procés d'independència. L'ANC i Òmnium Cultural organitzaven una manifestació en fora de "V" que es connectava entre l'Avinguda Diagonal i la Gran Via de les Corts Catalanes. La "V" que tenia doble significat: la del vot per la consulta del 9-N i la de la victòria de les posicions independentistes. També es realitzava un enorme mosaic amb la senyera que deixava unes impressionants imatges aèries de la manifestació. Per tercera vegada es repetia una jornada cívica i festiva pels carrers de Barcelona. Les dues presidentes de les entitats organitzadores instaven al president a posar les urnes i que el poble de Catalunya pogués decidir. Finalment, el 9 de novembre es va celebrar el procés de participació ciutadana on hi van participar 2.305.290 persones. Els resultats van ser d'un 80,76% favorable que Catalunya esdevingués en Estat independent. El TSJC però va condemnar en una sentència per unanimitat

que Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau fossin inhabilitats. El Tribunal de Comptes també va demanar que Mas pagués una fiança de 5,3 milions d'euros per la consulta del 9-N.

El 30 de març del 2015 i després que el 14 de gener el president convoqués eleccions anticipades al Parlament, ja que els resultats de la consulta no van ser aplicats, es va decidir signar un preacord sobre el full de ruta a seguir per tal d'iniciar un procés de transició democràtica a Catalunya i així esdevenir en un estat independent. Les entitats signants van ser: ANC, Òmnium Cultural, AML, CIU, ERC, Reagrupament Independentista.

El 27 de setembre es van convocar unes eleccions i el president anuncià que els resultats serien interpretats com un plebiscit sobre la independència de Catalunya. Per tant es va formar una coalició favorable a la independència de Catalunya encapçalada per Raül Romeva i amb el nom de Junts pel Sí. La CUP no es presentava en la mateixa candidatura però donà suport al caràcter de les eleccions. Tot i que la coalició Junts pel Sí, formada per l'antiga CIU i ERC, guanyava les eleccions amb 62 diputats a la cambra catalana no era suficient per guanyar el plebiscit establert. Junts pel Sí i la CUP obtenien 1.952.482 vots que eren favorables a un procés d'independència. Però la resta de forces que obtenien representació parlamentària (Ciutadans, PSC, PP, CSQEP) guanyaven el plebiscit amb 1.964.350 vots favorables o bé a la unitat d'Espanya o a una reforma de la Constitució espanyola. Per tant, la coalició de Junts pel Sí va hagué de pactar amb la CUP. Que ja des d'un primer moment van explicar que la figura de l'expresident Mas no era imprescindible. Aquest fet va produir molta incertesa política, ja que sense els vots de la CUP no s'arribava a la majoria establerta per investir a un president. El diumenge dia 10, esgotant la data límit per investir president, l'alcalde de Girona Carles Puigdemont va ser investit president de la Generalitat gràcies als vots favorables de la CUP. Es va presentar el nou Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència de la Generalitat de Catalunya encapçalada per Carles Puigdemont. Tot i que el 17 de febrer el TC la va suspendre. El 6 de juliol es va destapar l'Operació Catalunya que implicava a tot el Ministeri d'Interior per la seva mala utilització de poder en contra dels polítics catalans. Mesos més tard en una comissió al Congrés es ratificava

aquesta operació i el ministre Fernández Díaz dimitia. El Parlament de Catalunya el juliol va aprovar les conclusions extretes d'una comissió d'estudi sobre el procés constituent. Passant l'estiu arribava la diada i era marcada com una de les diades més significatives amb el nom *A punt* i celebrada com als altres anys pels carrers de Barcelona amb un ambient festiu i reivindicatiu. Després de l'anunci del president Puigdemont a la celebració d'un referèndum, el Parlament instava al Govern de Catalunya a fer un referèndum vinculant sobre la independència de Catalunya, el setembre de 2017 amb una pregunta clara i de resposta binària. També instava al govern a la preparació de les estructures d'Estat en matèria de gestió tributària, fiscal, educació, prestacions socials, etc. Però el febrer del 2017 el Tribunal Constitucional d'Espanya va decidir anul·lar la resolució del referèndum sobre la independència de Catalunya que s'havia aprovat al Parlament. Després de la investidura de Puigdemont, el conflicte de Catalunya i Espanya havia tingut cabuda internacionalment, ja que Raül Romeva va ser l'encarregat d'explicar arreu del món el conflicte a través de la conselleria d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals.

El 6 i 7 de Setembre el Parlament aprovava dues lleis: la Llei del referèndum d'autodeterminació vinculant sobre la independència de Catalunya i la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República catalana. Dos dies polèmicament mediàtics per com es van aprovar aquestes dues lleis, Junts pel Sí i la CUP van proposar modificar l'ordre del dia per introduir-ne la votació d'aquestes dues lleis. Això va interrompre múltiples vegades el Ple i la convocatòria de reunions entre la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus dels grups parlamentaris. Fins passada la mitja tarda no va començar el debat de la llei que va acabar sent aprovada per 72 vots a favor i 11 abstencions (Junts pel Sí, CUP, diputat no adscrit i CSQP respectivament) i sense vots en contra, ja que la resta de partits van abandonar la cambra parlamentària. La Generalitat amb l'aprovació de la Llei es feia efectiva la convocatòria del referèndum de l'1-Octubre. La Llei de Transitorietat era aprovada el dia següent amb els mateixos entrebancs i també molt mediàticament polèmica. Els diputats de l'oposició reclamaven més democràcia i respecte pels seus propis drets: el dret dels diputats. Afegien que s'havia atropellat l'Estatut d'Autonomia

i la Constitució Espanyola amb aquelles lleis aprovades per una justa majoria parlamentària no representada en vots. El TC però ja havia suspès la llei del referèndum i el decret de convocatòria i advertia el Govern, la mesa i alts càrrecs sobre les conseqüències que podien tenir. Mariano Rajoy per la seva banda no descartava intervenir l'autonomia si seguia el govern català pel camí que ells consideraven il·legal i la fiscalia es querellà contra els membres de l'executiu i Carme Forcadell per haver deixat fer aquella votació. Un cop suspeses aquestes lleis quedava en mans de la Generalitat seguir amb el full de ruta establert.

Per entendre el que s'ha estat vivint als carrers del poble de Catalunya calia explicar tot el que ha passat al llarg dels anys: eleccions, consultes, manifestacions... Totes amb un caràcter pacífic però molt aïllades al llarg del temps. El meu objectiu del Treball de Recerca és mostrar de forma gràfica i contextualitzada l'explicació de tot un procés popular fora dels parlaments o els ajuntaments. Durant anys el tema havia estat sempre present però de forma poc rellevant, ja que no es prenia passos fermes. L'inici del qual es coneix com el procés d'independència es compren de forma molt agitada i convulsa durant tres mesos (Setembre, Octubre i Novembre). M'he dedicat a seguir amb molta proximitat tot el procés amb un punt de vista molt important: la gent. La representació de la gent està en els Parlaments però que la gent vulgui sortir als carrers i expressar-la singularment de forma reiterada, és un dels fets històrics més importants que quedarà marcat per la nostra història futura. Realitzar un treball de camp en un tema de plena actualitat canviant i agitada ha estat difícil i laboriós. L'inici del meu trajecte comença amb la diada de l'11 de setembre del 2017 i continua amb un seguit de manifestacions, concentracions, aturades i vagues que s'han prolongat fins que la gent ho ha decidit.

○ Dilluns 11 de setembre de 2017

Dia clau per al procés sobiranista, ja que es planteja com una de les diades més multitudinàries i reivindicatives de tots els últims anys: *La Diada pel Sí*. Les associacions sobiranistes preparaven una mobilització al centre dels carrers de Barcelona. A les 17:14, hora simbòlica i repetida en múltiples ocasions per les organitzacions, quatre pancartes: una a favor de la PAU, una amb una urna i dues amb un Sí que acabaven introduint-se dintre la pancarta de l'urna. Les pancartes anaven en direcció a la cruïlla del passeig de Gràcia i el carrer d'Aragó. Finalment, una estelada ha recorregut tot el passeig de Gràcia transportada per la gent fins a la plaça de la Gràcia. La gran majoria dels assistents portaven una camiseta de color fluorescent amb la paraula Sí escrita en diversos idiomes. Segons els organitzadors 1.000.000 de persones van assistir i es reafirmava la voluntat d'assistir a un referèndum sobre la independència de Catalunya. Per tant, la gent tornava a demostrar quin pes tenia en aquella manifestació. L'ambient era festiu, de reclam contra el govern espanyol i sobretot a favor clarament de la independència de Catalunya.

◦ *Dijous 21 de setembre del 2017*

La campanya pel Sí del referèndum ja havia començat i la CUP feia un acte a Mataró amb representació d'una diputada al Parlament de Catalunya, Mireia Boya. A l'acte Boya advertia al president i als Jordis que no volien cap excusa. El dia abans s'havia efectuat la detenció de 14 alts càrrecs de la Generalitat que estaven organitzant el referèndum de l'1 d'octubre, la policia nacional havia excedit a la seu nacional de la CUP a Barcelona per requisar cartells electorals i s'havien requisat més de deu milions de paperetes. La diputada explicava que havia de ser vinculant i d'autodeterminació el referèndum i que elles no hi pensaven renunciar. Aquella mateixa setmana el ministre d'economia havia posat sobre la taula el tema de diners i Boya li responia clarament: "no volem més diners, els volem tots". A l'acte celebrat a la plaça d'Occitània s'hi van apropar prop d'unes 300 persones i els discursos irònicament es dirigien cap a una figura d'un suposat "apuntador" arran d'unes sospites de l'assemblea de la CUP Mataró per si la policia local aixecava acta sobre aquell acte.

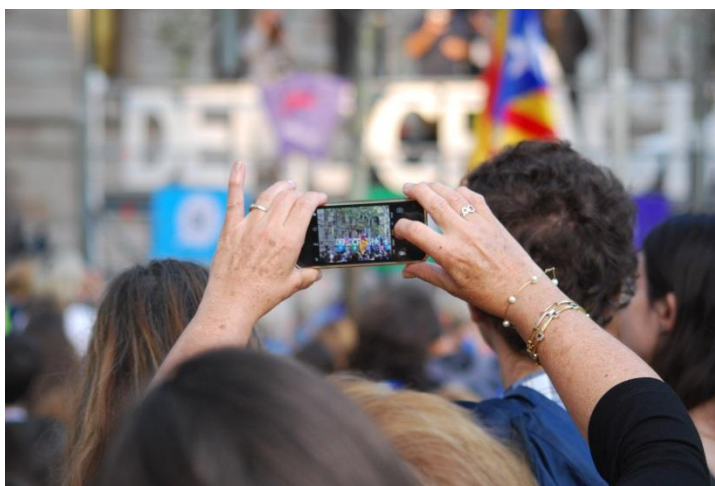
○ *Divendres 22 de setembre del 2017*

El dijous entre 200 i 300 persones passaven la nit acampades davant de la seu del TSJC en protesta per aquelles detencions a alts càrrecs. S'hi van instal·lar amb desenes de tendes de campanya. La protesta ja havia començat el mateix dimecres, dia que es van efectuar els escorcolls a les conselleries i les detencions. L'ambient era festiu, ja que les entitats organitzadores hi van instal·lar un escenari on diferents grups catalans hi fessin la seva música reivindicativa. El divendres 22 es convocava a la gent una altra vegada a partir de les 16:00 h en aquell mateix espai en contra la macro operació policial contra el referèndum de l'1-O. Els detinguts però hores abans van ser alliberats. En la concentració del divendres a la tarda van aparèixer els dos representants de les màximes entitats sobiranistes: Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Després dels fets del 20-O, on la gent mobilitzada va pressionar a la policia que estava fent els escorcolls, els presidents van fer les primeres declaracions després de rebre la denuncia sobre la suposada sedició exercida aquell dia, particularment ells dos com a màxims organitzadors.

Jordi Cuixart considerava la denúncia de ridícula i que la utilització de paraules com tumultuosos eren conceptes d'altres temps. El que ha instat Cuixart que li dóna la raó al fiscal és a la mobilització permanent, de cara, democràtica i pacífica. Reiterava que la mobilització era la nostra arma i que estiguéssim preparats per utilitzar-la en els pròxims dies.

Jordi Sànchez que no ha deixat de la mà un clavell blanc durant tot el seu discurs, ha defensat l'anomenada "revolució dels somriures" i que el que estava passant ja no ho podia parar ningú. També demanaven a portar l'1-O set persones a votar i que així es guanyaria el referèndum d'autodeterminació.

Els dos dirigents van convidar als assistents a finalitzar aquella mateixa tarda la concentració i a tornar-nos a veure el diumenge en una encartellada en els ajuntaments de cada poble o ciutat.

○ *Dissabte 23 de setembre del 2017*

El dissabte se celebrava a Badalona l'acte central de la campanya de la CUP pel Sí al referèndum de l'1-O. Hi van participar organitzacions nacionals com el Sindicat de Treballadors d'Andalusia, Sortu, AnavoGalizia, Podem Madrid i tres diputats de la CUP al parlament català: Mireia Boya, Anna Gabriel i Benet Salellas. Anna Gabriel afirmava abans de celebrar ja l'1-O "anem cap a una vaga general el pròxim 3-O". Explicava que la república s'estava construint amb "valors transformadors i de canvi". Demanava que "la vida es palpi a les places i que decidim governar-nos". El discurs de la diputada conclouïa amb "Anem a votar l'1-O, ens hi va la vida". Segons l'organització hi van assistir unes 1.500 persones, s'ha reiterat en els diferents parlaments que no hi havia cap alternativa al referèndum vinculant. Tots els altres participants es reafirmaven amb la imposició de la desobediència civil o bé amb la intervenció de les lleis. En ser un acte polític la intervenció de la gent es va limitar molt.

○ *Diumenge 24 de setembre del 2017*

Tot i que el referèndum en un primer moment no havia de prendre forma tan directa en els municipis, les actuacions policials van fer que el pols dels que eren partidaris de l'1-O sortissin el carrer. Mataró com a capital de comarca va prendre partit i es va notar en diversos dies. Principalment, el conflicte començà quan l'alcalde socialista David Bote va anunciar que no cediria espais municipals per al referèndum de l'1-O, proposta demanada pel president Carles Puigdemont. Però aquesta postura només va generar una desentesa política, ja que CIU Mataró tenia pressions per trencar el pacte municipal amb els socialistes. Al cap d'uns dies del referèndum el pacte es trencava i els socialistes governaven en minoria al consistori. La primera mobilització que va encendre la flama del poble mataroní va ser arran de les primeres detencions als alts càrrecs de la Generalitat, el mateix dimecres al migdia amb una curta concentració a l'ajuntament de Mataró. Diversos representants polítics van prendre la paraula i van convidar a la ciutadania a establir punts de trobada en els dies vinents. Per tant, l'ajuntament quedava establert com a un punt de trobada en les properes concentracions municipals o en alguna ocasió comarcal. El mateix divendres 22 però l'Ajuntament quedava tota la façana de l'Ajuntament enganxada de cartells a favor de l'1-O. Els cartells prenen una força que mai havien tingut, un element de publicitat del referèndum que implicava a la gent a penjar-los ells mateixos pel seu compte. El dissabte, en conseqüència es feia una concentració a la Plaça de Santa Anna per repartir cartells i enganxar-los per tots els barris de la ciutat. Tot i que els ciutadans que hi van participar van ser advertits de la possibilitat que la Policia Local requisés cartells com ja havien fet en les últimes setmanes. L'Ajuntament justificava les actuacions de la policia que actuava a instàncies de la Fiscalia. L'encartellada es va desenvolupar arreu de la ciutat sense cap incident rellevant però els cartells podien ser despenjats per altres ciutadans contraris al referèndum de l'1-O. El diumenge però les diverses organitzacions sobiranistes i els principals partits polítics convidaven a la ciutadania a retrobar-se a l'Ajuntament a les 11:00 h per condemnar l'actuació del govern espanyol

i fer un acte de reconeixement a tots aquells alcaldes maresmcns que havien accedit a cedir espais municipals pel referèndum i eren citats als jutjats de Mataró en els pròxims dies. La concentració que es feia en paral·lel amb altres ajuntaments de Catalunya s'hi van apropar un miler de persones. Durant la concentració es van viure moments d'emoció, d'alegria i respecte per tot el que anaven a reivindicar. Hi va haver moment per la música amb la participació de la coral Primavera per la Pau. D'altra banda també no hi va faltar la música que va fer moure a tots els assistents de la concentració en un moment de disbauxa i alegria. Hi va intervenir Francesc Teixidó (ERC), Juli Cuéllar (CUP), Carles Estapé (Òmnium Cultural) i Alfons Palacios (Moviment d'Esquerra). Destacar aquest últim que va criticar fortament la posició dels socialistes davant aquest atac a la democràcia, ell havia militat 20 anys al PSC i va decidir abandonar-lo per formar un moviment socialista sobiranista com el Moviment Catalunya que més tard s'unifica amb NetCat per formar Moviment d'Esquerra.

◦ *Dijous 28 de setembre del 2017 al matí*

Només quedaven dies per la celebració del referèndum i els escorcolls a impremtes, les detencions i les contínues amenaces de la no celebració del referèndum, no va poder parar la mobilització ciutadana. Durant la setmana el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans convidava a la gent a realitzar una vaga de dos dies. El 27 de setembre que es va desenvolupar a Mataró amb una participació minoritari d'estudiants de secundària que va ser capaç d'aturar durant mitja hora el trànsit davant de l'estació de Mataró. El sindicat tenia clar que les estudiants havien de ser les encarregades de defensar el poble i la sobirania. Per tant amb el lema d'una educació al servei del poble diversos instituts van decidir sumar-se a la vaga. El dijous 28 la vaga es traslladava a la capital doncs per tenir més ressò i poder mostrar una imatge al món. En aquest cas van ser SEPC i Universitats per la República. El lema de la manifestació: buidem les aules, omplim els carrers. Les estudiants es van concentrar a les 12 h a la plaça Universitat, davant de l'edifici històric de la UB central. La manifestació es va desenvolupar sense cap incident i ja moment abans de començar la plaça va quedar col·lapsada, va començar per Gran Via fins a arribar a la plaça Països Catalans. Cal destacar la participació dels bombers de diferents municipis que van adherir-se en aquesta manifestació. Va ser la primera aparició pública durant aquest procés dels bombers. Aquesta aparició va demostrar molts aplaudiments per part dels participants i càntics a favor dels bombers i en contra dels mossos d'esquadra que vigilaven el recorregut de la manifestació.

○ *Dijous 28 de setembre del 2017 a la tarda*

S'acostava la celebració del referèndum i els partits finalitzaven la campanya, ERC va decidir fer-ho a Mataró el mateix dia de la vaga estudiantil a la tarda. L'acte s'havia de celebrar al Pati del Cafè Nou però per motius d'espais, ja que s'esperava la màxima afluència de persones va ser traslladat dies abans al Parc Central antic. Finalment, Oriol Junqueras no va poder participar en aquest acte però van participar-hi líders com Marta Rovira, Gabriel Rufián i Joan Tardà. També van intervenir els consellers Raül Romeva i Dolors Bassa. L'acte va començar amb retard i segons els organitzadors s'hi van concentrar unes 6.000 persones per escoltar les paraules dels ponents. El missatge més repetit era el de la participació al referèndum i el vot favorable a la independència de Catalunya. L'acte es va desenvolupar sense cap incident però l'irònic diputat Gabriel Rufián no es va poder estar de contestar a una espontània que va intervenir en contra dels independentistes en aquell mateix acte.

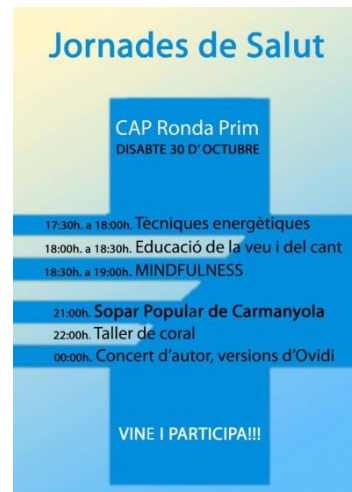

○ *Dissabte 30 de setembre del 2017*

El divendres abans de la celebració del referèndum, la gent ja va ser advertida tant per les entitats sobiranistes com pels mateixos organitzadors que si calia s'havia d'anar a defensar les urnes el mateix dia que molts col·legis electorals eren tancats com qualsevol dia. El perill que la policia intervingués i tanqués els col·legis abans del diumenge era clara i l'única manera de poder-ho evitar va ser ocupant tot el cap de setmana els col·legis de forma pacífica i realitzant activitats de tot tipus. Davant la suspensió de la llei del referèndum els policies estaven advertits que no es pogués celebrar. El desplaçament de milers de guàrdies civils i policies nacionals a Catalunya dies abans ja havia creat tensió entre els favorables a la independència per por a les possibles represàlies. El dissabte a la tarda a Mataró els col·legis electorals ja portaven ocupats un dia

i alguns necessitaven més afluència de gent com en el cas del CAP de Rocafonda o el Centre Social del Carrer Nàpols. Per les xarxes els voluntaris eren advertits i la gent es desplaçava per donar suport a l'altra gent en un acte de voluntariat. Aquests són dos dels cartells que es van fer per convidar a la gent a venir als col·legis electorals que havia ofert la Generalitat:

Les activitats es van desenvolupar de manera normal i festiva. Les famílies van decidir passar conjuntament amb altra gent que potser no havien vist mai però que juntes lluitaven per defensar una idea amb independència del que votarien l'endemà en el referèndum. En el CAP de Ronda Prim van tenir més dificultats per realitzar activitats, ja que no disposaven d'unes instal·lacions com les d'un institut. Però ben sopat van rebre la visita d'un grup de músics que anaven passant per tots els col·legis per tocar un seguit de cançons visionant les del cantautor valencià Ovidi Montllor. Abans de començar a preparar-se per intentar descansar durant la nit, es va organitzar una assemblea amb una cara visible de tot el moviment per si hi havia algun tipus d'inconvenient. A l'assemblea es van plantejar diversos punts d'actuació davant d'una possible intervenció policial durant la nit o el llarg del dia. La consigna era clara: resistència passiva i pacífica assentats entrelligats amb les mans al terra de la porta principal. L'assemblea va ser interrompuda per la visita de dos mossos de paisà que venien a aixecar acta que s'hi estava fent una ocupació pacífica i tranquil·la. També els van demanar que estiguessin vigilant les instal·lacions perquè les portes eren de vidres i automàtiques. Anteriorment hi havia hagut advertències de possible incidents per part de la

ultra dreta. L'assemblea va quedar finalitzada i la gent quedava convocada aquella mateixa nit a les 5:00h per continuar defensant de manera activa el referèndum declarat il·legal. La gent portava sacs de dormir i màrfeques, en un ambient de solidaritat on la gent estava disposada a dormir de qualsevol manera a terra. Altres van decidir no dormir aquella nit i vigilar des de fora el recinte del CAP. S'esperava un dia intens i els ànims eren de felicitat però de molta responsabilitat i fredor dels moments que es podrien viure l'endemà.

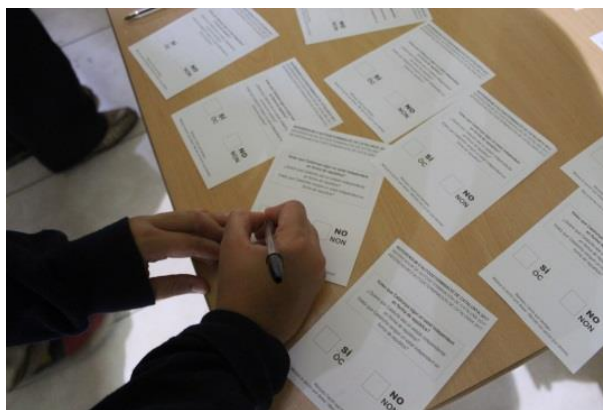

○ *Diumenge 1 d'octubre del 2017*

El procés tenia com a data central el referèndum perquè era el punt d'inflexió per trencar amb l'Estat espanyol. Els votants eren cridats per les entitats sobiranistes a les 5 del matí per fer cua i així bloquejar qualsevol actuació policial. A Mataró el dia va transcórrer sense incidents destacables en els col·legis electorals distribuïts pel municipi. Cal remarcar que la votació que havia de començar a les 9:00 h a molts punts del municipi es va allargar fins a mig matí a causa de problemes informàtics que havia generat la caiguda de la pàgina web que permetia accedir al cens universal multitud de vegades. Al Torrent la cua s'allargava fins a arribar a la plaça de les Tereses. Al Campeny la cua pujava per tota la Riera i a la Plaça Santa Anna es feien 5 files de cua que generaven una multitud de gent impressionant. La rapidesa de les circumstàncies permetia seguir a través dels dispositius el que estava passant arreu del territori. La intervenció de guàrdies civils arreu del territori havia creat la situació d'agitació perquè la gent es pensés o arribessin creure falses notícies sobre l'arribada de policies per requisar material del referèndum. Aquesta incertesa va crear moments de nervis i pànic que es van allargar fins al final de la jornada amb el recompte de vots. Tot i les actuacions policials i la llarga cua, l'1-O serà recordat per la gran mobilització social i pacífica que es va mantenir per part dels mataronins, amb moments d'emoció quan gent gran s'acostava a votar i eren ovacionats per part dels votants i voluntaris presents davant dels col·legis. La presència dels tractors com escut davant d'una possible actuació policial al llarg del dia també va demostrar que la Unió de Pagesos estava a favor del referèndum.

◦ Dimarts 3 d'octubre del 2017

Dos dies després del referèndum d'autodeterminació i amb més de 1000 ferits a causa de l'acció policial durant les votacions, la població catalana no es va quedar a casa. Com ja s'havia advertit abans del referèndum la vaga del 3 d'octubre era més imminent. Convocada per entitats i sindicats, s'hi va sumar quasi tot el país. Al matí es va concentrar la manifestació més gran feta a la ciutat de Mataró contra la repressió de l'1-O. Segons els mossos unes 6.000 persones i segons el Comitè en Defensa del Referèndum, entitat organitzadora, s'hi van manifestar unes 10.000. Una clara demostració del rebuig a l'ús de la violència i la repressió que havia reunit a persones de qualsevol tipus d'ideologia perquè el rebuig a la violència era unànime. La marxa que va començar a l'estació, fins a la Laia l'Arquera i arribant a la Placa de Sana Anna. Alguns la van anomenar la vaga general o altres en deien l'aturada nacional. Ja abans que la manifestació agafés el ritme l'Avinguda Maresme quedava col·lapsada. La qüestió de la independència quedava apartada i, ja que la manifestació va agrupar a estelades, senyeres, banderes republicanes, etc. El rebuig en contra d'un Estat autoritari que havia actuat amb l'arma de la violència en una votació pacífica i multitudinària era el clam de la manifestació que es va estendre arreu del territori. Els crits d'independència i de l'anhelada república quedaven apartats per crits com: "Els carrers seran sempre nostres" o "Som gent de pau". La ferma voluntat del moviment independentista de fer un procés pacífic quedava demostrat amb les votacions de l'1-O on la gent va actuar fent resistència passiva. Cal però remarcar alguns incidents minoritaris on els votants en el referèndum van ferir als policies nacionals desplaçats.

El mateix dia de la Vaga a Barcelona hi havia convocada una concentració a Plaça Universitat per seguir manifestant-se en contra d'una actuació considerada desproporcionada i poc adequada a les situacions viscudes. L'ambient a Plaça era més juvenil i les consignes ja no eren només en contra de la policia sinó que a favor de la independència de Catalunya. Durant la concentració es va viure un moment de màxima emoció quan els mateixos manifestants van fer un passadís per deixar passar als bombers que havien defensat el referèndum de l'1-O. Aquest moment que es va allargar durant 30 minuts, atès que van passar centenars de bombers presents en l'acte va crear algunes llàgrimes i crits com: "Els bombers seran sempre nostres". Durant la concentració també s'hi podien observar banderes de tot tipus, fins i tot, la bandera espanyola. La gent ja no parlava d'independència sinó de drets humans.

◦ Dimarts 10 d'octubre del 2017

Les entitats sobiranistes concentraven als seus a Arc de Triomf amb motiu de la compareixença del president Puigdemont. Aquesta concentració feia preveure una possible declaració d'independència i la gent es va concentrar massivament. El Parc de la Ciutadella quedava tancat i una pantalla gegant retransmetia el que estava passant a l'interior de l'hemicicle. El retard d'una hora de la compareixença feia que els ànims estiguessin intranquils però la gent encara estava convençuda que era el dia que s'havia de validar el referèndum i aplicar els efectes que hi constaven si guanyava el Sí. L'entrada dels diputats de la CUP més tard que el president Puigdemont feien preveure que alguna cosa no anava del tot correcte. Remarcant l'arribada al llarg del dia de més d'una cinquantena de tractors fins en aquella concentració, que creaven moment emocionants a l'arribada de pagesos fins al mig de tota l'aglomeració. Però el president Puigdemont va començar el seu discurs i un silenci sepulcral es va imposar. El president assumia el que considerava el mandat del poble de Catalunya perquè es convertís en un estat independent en forma de República. En aquest un esclat d'alegria regnava entre els assistents que es va convertir en un silenci respectuós quan el president anunciava just 10 segons més tard suspendre els efectes de la declaració d'independència cautelament per obrir portes al diàleg i la mediació. Durant mitja hora el president justificava la via de diàleg com un gest de generositat i responsabilitat davant la tensió amb l'Estat espanyol. Els ànims quedaven tocats i la gent marxava a casa amb una sensació estranya i de difícil comprensió, ja que s'havia fet una declaració però s'havia suspès moments després. Tot i això unes hores més tard els diputats de la CUP i JxSí firmaven una declaració amb la voluntat d'una futura independència. Els diputats de l'oposició continuaven oposant-se a les polítiques del govern català i els diputats de la CUP van quedar insatisfets, ja que consideraven que s'hauria de declarar la República en aquell mateix Ple. La gent va abandonar la concentració que s'havia programat com un acte festiu i que va acabar amb un mal regust de boca, s'hi van concentrar unes 30.000 persones.

○ Dimarts 17 d'octubre del 2017

El dilluns 16 d'octubre després de citar a declarar els màxims organitzadors de les entitats sobiranistes, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart van ser enviats a presó de manera preventiva. La magistrada Carmen Lamela els imputa delictes de sedició per suposadament convidar i dirigir a les masses el 20 i 21 de setembre per impedir que es portés a terme l'Operació Anubis en contra de l'organització del referèndum il·legal de l'1-O. També el major dels mossos citat a declarar va poder marxar sense fiança cap a casa. Se'ls associava un delictes de sedició, ja que van convocar una concentració a través de xarxes socials davant de la Conselleria d'Economia de la Generalitat per protestar davant dels registres i les detencions a alts càrrecs. Tot i això els registres es van poder realitzar però van haver de sortir a altes hores de la nit i els manifestants més exaltats van destorçar tres cotxes de Guàrdia Civil. La jutge va decretar presó i els dos Jordis van ser portats fins a la presó de Soto del Real. Davant d'aquesta decisió la població catalana quedava molt tocada, ja que havien sigut molts els que van anar a votar l'1-O o els que havien participat en les concentracions convocades per ANC i Òmnium cultural. Davant del que es considerava una injustícia i eren considerats presos polítics. Les entitats sobiranistes ara dirigides pels presidents accidentats convocaven aturades al llarg del matí i una concentració multitudinària a l'Avinguda Catalunya amb espelmes per mostrar el dol davant del qual es considerava una injustícia i l'empresonament de tot un poble. La concentració va ser silenciosa i respectuosa i a penes es van escoltar crits d'independència. Algun crit de "Llibertat" que s'allargava durant uns segons més i no es tornava a repetir. Els ànims no estaven per celebracions i la gent amb les espelmes creaven un efecte espectacular des de l'aire.

○ *Dijous 26 d'octubre del 2017*

Tot i els conflictes i la imminent aplicació del 155, la gent demanava que es continués amb el full de ruta establert i així complir amb el mandat del 27-S. El dia 26 d'octubre les estudiants eren convocades en una nova vaga estudiantil en contra de la repressió i l'aplicació per part de l'Estat espanyol de l'article 155. Just a l'inici d'una nova manifestació estudiantil menys multitudinària que l'última començaven a córrer notícies sobre una possible convocatòria d'eleccions. El rumb de la manifestació i el clam pel qual s'havia convocat feien un gir de 360 graus. La marxa es conduïa cap al Palau de la Generalitat on estava el president Puigdemont segons fonts pròximes una sortida pactada a tot el conflicte. El to de la manifestació era contra el president Puigdemont i de rebuig a una possible convocatòria d'eleccions. Els crits en contra del PDeCAT, ja que eren els més reticents a una declaració d'independència eren els més notables. La manifestació posava final al Palau de la Generalitat on les estudiants es van quedar fins que no canviés el missatge que s'estava donant des de les xarxes socials. Amb una ambient festiu però amb moment de tensió durant un enfrontament amb Àlvaro de Marichalar que va acabar essent retingut la concentració es va allargar fins la mitja tarda. El que havia de ser una vaga estudiantil va acabar sent una concentració improvisada amb gent de totes les edats. La ferma voluntat de declarar una República en contrast amb les mediacions als despatxos per convocar eleccions i evitar el 155, donaven molt de poder a la ciutadania una altra vegada. El president va comparèixer finalment a les 17 h de la tarda, desmentint qualsevol possible convocatòria d'eleccions i donant el poder al Parlament de Catalunya per aprovar una declaració d'independència. Explicava que estava disposat a convocar eleccions amb una ferma disposició d'aturar el 155 per part del govern espanyol. Davant de les poques garanties va decidir convocar el Ple aquella mateixa tarda al Parlament. El discurs va ser seguit per tota la plaça amb un silenci sepulcral on la gent compartia radio, altaveu o auriculars per escoltar les paraules que podrien fer girar tota la situació. Establint la potestat al Parlament els manifestants van decidir abandonar la plaça Sant Jaume per disposar-se a encaminar-se cap al Parlament. Un Parlament tancat i vigilat per mossos d'esquadra. Es preveia que el Ple aniria per llarg i la possible declaració se celebraria l'endemà.

